

ДЯДИЧЕВ Валерій Владиславович

Випускник
Ворошиловградського
машинобудівного інституту
за спеціальністю «Автоматизація
й комплексна механізація
виробничих процесів» (1986 р.)

Проректор із науково-педагогічної
роботи Східноукраїнського
національного університету імені
Володимира Даля.
Доктор технічних наук, професор

Я вступив до Ворошиловградського машинобудівного інституту на спеціальність «Автоматизація і комплексна механізація машинобудування» в 1981 р. Випускна кафедра цієї спеціальності входила до структури електромашинобудівного факультету, деканат якого знаходився у третьому корпусі інституту. На спеціальності навчалися дві групи. Старостою однієї із груп, а саме Е-111, був я, а старостою іншої групи, Е-112, був Любчик Костянтин Володимирович, який нині є директором однієї з великих компаній у Луганську — «Заводу побутової хімії «ДОННА». У нашій академічній групі навчалось 25 осіб.

Студенти були настільки здібними, грамотними і цілеспрямованими, що вже після першої сесії група Е-111 стала найкращою в інституті і пронесла це звання до закінчення навчання. Доказом цього було те, що з 23 осіб, які закінчили інститут, 16 — із «червоним» дипломом, а троє з них — ще й із почесним дипломом інституту.

Усі п'ять років спільного студентського життя у нас проходили дуже дружно й цікаво. Це при тому, що в кожного старости у журналі був підшитий наказ ректора, де повідомлялося: якщо студент пропустив без поважної причини понад 12 годин навчальних занять, він підлягає відрахованню з інституту. Тому ми, як і всі студенти, встигали і вчитися, і не пропускати занять, і вчасно складати сесію.

Починаючи з другого курсу, в нашій групі відокремилися спеціалісти з певних дисциплін. Якщо потрібно було складати, наприклад, колоквиум із фізики, ми знаходили вільну аудиторію, і наш спеціаліст-одногрупник виходив до дошки і проводив консультацію із цієї дисципліни з усією групою. Так само було й з іншими дисциплінами. Напевне, завдяки цій дружбі, цьому взаєморозумінню ми всі, пройшовши крізь тяжкі роки перебудови (закінчили інститут у 1986 р.), становлення ринкових відносин, не втратили себе у цій круговерті подій і посіли гідне місце у нашому суспільстві й державі.

Часто на лекціях я наводжу нинішнім студентам приклад наших взаємин у студентській групі і в сучасному житті. Це були чудові студентські роки, коли ми допомагали один одному безкоштовно, безкорисливо, просто тому, що ми — одногрупники. Я пригадую слова нашого друга Геннадія Олександровича Коржа, який на зустрічах групи Е-111 завжди казав: «Минуть роки, кожен із нас досягне певних вершин у своїй кар'єрі: хтось стане начальником і сидітиме у великому, світлому кабінеті, у його приймальні буде суворий секретар. І якщо я прийду до цього начальника, мені не доведеться чекати у черзі в приймальні, він просто вийде і скаже: «Геннадію Олександровичу, заходь, я дуже радий тебе бачити!». Це означатиме, що кожен із нас залишився людиною, другом». До сьогодні не було ще жодного випадку, коли ми, колишні одногрупники, не допомогли б один одному, адже університетська дружба — найміцніша.

Через роки, часто збираючись разом (а деякі з нас живуть і за кордоном), ми замислювалися над тим, що у важкі (1987–2000 рр.) ніхто із нас жодного дня не працював на базарі, як це довелося робити багатьом, хто закінчив інститут. Усі одногрупники працюють за спеціальністю, в державних органах, стали керівниками підприємств і організацій. Одноголосно ми дійшли висновку, що все це завдяки тим твердим знанням, які ми здобули в інституті, завдяки прагненню та бажанню їх отримати, що не властиво нинішнім студентам.

У зв'язку з цим, хотілося б згадати наших викладачів, завдяки яким ми здобули не лише якісні знання зі спеціальності, а й життєвий досвід, зрозуміли необхідність бути порядними, пунктуальними, обов'язковими і чесними. Мені запам'ятався один випадок: коли я був старостою групи, я щотижнево мав приходити у деканат на старостат. Деканом у ті роки був Шуле Гельмут Християнович. Усі збиралися на призначений час. Одного разу я запізнився рівно на одну хвилину. Гельмут Християнович подивився на годинник і промовив: «Молодий чоловіче, сьогодні Ви запізнилися на одну хвилину, і я роблю висновок, що Ви не поважаєте мій час і час Ваших товаришів. Надалі прошу, якщо Ви запізнились, краще не заходьте!».

Це до того, що старостат був розписаний похвилинно і тривав усього десять хвилин. У кінці декан казав: «Я більше нікого не затримую, потрібно цінувати свій час і час інших!». Уже потім, коли я сам працював у деканаті заступником декана, а згодом і деканом, часто згадував ці слова і намагався так само застосовувати їх у житті. Багато здобутих знань і гарних спогадів пов'язано з викладачами: Л. В. Капустою, М. Ф. Смирним, Л. М. Майською, А. В. Верховодовим, В. А. Коцюбою, В. Д. Шумовим, В. В. Левіним, В. А. Анісімкіним, В. Г. Буряком та іншими. У результаті з багатьма з цих людей мені довелося працювати у стінах нашого університету.

Не можу не відзначити, що неоціненного досвіду в роботі і в житті я набув, працюючи з видатними людьми, вченими, професорами. Спочатку з Борисом Миколайовичем Локотошем, який був моїм науковим керівником. Потім — із Віталієм Олександровичем Ульшиним, який був деканом факультету. Тепер — із видатною людиною нашого університету, міста, країни — ректором Олександром Леонідовичем Голубенком. Завдяки йому я зрозумів, що не можна просто працювати, потрібно працювати в команді і лише на результат. Не можна просто прагнути поставленої мети, а потрібно тонко відчувати ситуацію і дбайливо ставитися до колег та тих, хто тебе оточує. Також я зрозумів: якщо доля зводить тебе з такими неординарними людьми, варто у них учитися, набиратися досвіду і бути вдячним, що таке стало можливим.

До того ж сьогодні, в епоху інформатизації та глобалізації суспільства, чи не найактуальнішим є уміння швидко вчитися, оперативно реагувати на всі зміни, які трапляються у системі вищої освіти. І я дуже радий, що основні напрями моєї роботи — інформатизація і міжнародна співпраця — повністю відображають динаміку сучасного життя. Озираючись у минуле, я можу з упевненістю сказати,

що ми зробили дуже багато. Якщо п'ятнадцять років тому ми й уявлення не мали про Інтернет, то тепер до послуг наших студентів — можливість виходу в Інтернет через точки доступу Wi-Fi, сучасні комп'ютерні класи, мультимедійні лекційні аудиторії.

Активно розвивається і міжнародне співробітництво: університет входить до різних асоціацій, налагоджені у нас і контакти з багатьма закордонними вищими навчальними закладами, що дає можливість збільшити мобільність наших студентів і викладачів. Окрім того, ми переходимо на європейські принципи втілення наукових дослідів: готуємо і реалізуємо проекти, не без успіху беремо участь у конкурсах на отримання грантів. Доказом визнання нашого університету на міжнародному рівні є той факт, що у нас навчається багато студентів-іноземців із 24 країн світу. Потрібно зауважити, що кількість іноземних студентів невпинно зростає, а це, безумовно, свідчить про їхню зацікавленість у здобутті якісних знань.

Усе, що ми робимо у напрямку свого розвитку, технічного вдосконалення, міжнародного визнання університету і розвитку його як авторитетного наукового центру, ми робимо заради майбутнього Даліського університету, заради майбутнього незалежної України — заради наших студентів, які мають здобувати виняткові, якісні знання і увесь спектр можливостей для подальшої самореалізації.

Саме тому мені дуже хотілося б, аби до 90-річчя нашого університету ці невеликі спогади стали скромним, але важливим внеском у відродження історичної пам'яті, формування патріотизму в молоді, поваги до творчих справ людей, які створили і примножили авторитет нашої alma mater, і відповідальності за збереження історико-культурної спадщини нашого Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля.